

Bayram Yüksel

Bayram Yüksel Ağabeyin hatırları

Bayram Yüksel bahtiyarlar kadrosundan bir zattır. Bediüzzaman'ın uzun yıllar hizmetinde bulunmak şerefine eren, mâneviyat erlerinden birisidir.

Başta Hüsrev Altınbaşak ve Tahiri Mutlu olarak, Abdülmecid Ünlükul, Zübeyir Gündüzalp, Mustafa Sungur, Ceylan Çalışkan, Mehmet Kaya, Hüsnü Bayram, Rüştü Çakır, Abdullah Yeğin, Ahmet Aytimur, Atif Ural, Tillolu Said, Mustafa Acet ve Seyyid Salih'ler zincirinden biri nûrani halkadır.

Bayram Yüksel, 1950'den sonra araya giren Kore askerliği, 1958'de tevkifi ve bazı fasıllar hariç hep Nur Üstadın hizmetinde ve yanında bulunmuştu.

Gördüğü, duyduğu ve bizzat yaşadığı hatıraları yazıp verdiler.

Bu hatıralar bilhassa Bediüzzaman'ın hayatının son on yılında, yanında ve bizzat hizmetinde bulunmak itibarıyla çok mühimdir.

Burada sözü fazla uzatmadan, sizleri hatıra sahibi ile başbaşa bırakmak istiyorum:

“Köy Enstitülerinden çıkanlar dinsiz oluyor”

“1945 yılında ilkokulu pekiyi derecesi ile bitirmiştım. İlkokul öğretmenimiz Hakkı Bey, beni Köy Estitüsüne göndermek istiyordu. Ben de ailemin fakirliğini, ağabeyimin askerliğini, babamın ayağından rahatsız olduğunu ileri sürerek gitmek istemiyordum. Hocanın ısrarları üzerine bu mevzuyu babama açtım, Fakat babam, ‘Köy Enstitülerinden çıkanlar dinsiz olurlar’ di_ye gitmeme izin vermedi. ‘Ben seni hafız olarak yetiştirmek istiyorum’ dedi. Babam ümmî idi. Fakat, beş vakit namazını hiç geçirmezdi.

“Ezan okumayı çok severdim”

“Böylece Kur’ân derslerine devam etmeye başladım. Namazlarımı muntazaman kılardım. Bilhassa ezan okumayı çok severdim. Sabah namazlarından saatlerce önce camiye giderdim, saatim de olmadığı için saatlerce caminin önünde beklediğim olurdu. Gündüzleri köydeki meşguleyitimizde, Bediüzzaman'ın ismini, hizmetlerini, hal ve etvarını, mübârekiyetini ve faziletlerini, üç beş zeytinle yaşadığını, çok az yediğini, insanların kalbinden geçenleri bildiğini duyardım. Gün geçtikçe kendisini görmek, ziyaret edip ellerini öpmek arzusu şiddetleniyordu.

“Rüyada Üstadı gördüm”

“Nihayet 1947 senesinde Üstad Bediüzzaman gibi bir zatla tanışmak, Cenab-ı Allah'ın lütf-u ihsanı oldu. O zamanlara şöyle bir rüya görmüştüm: Emirdağ'a 4 saat mesafede yüksek bir dağda Emir Dede denilen yüksek bir tepede bir türbe vardı. Türbede bir evliya vardı. Hayatımda hiç görmediğim Üstad Bediüzzaman'ı bu tepenin zirvesindeki mübarek türbede gördüm. Kendisine aşkla, evkle, sevinçle hizmet ediyordum. Üstadımıza kahve pişirip takdim ettim. Fincanı iki parmağımla yıkadım. Ellerini öptüğümde burcu burcu kokuyordu. Bu mübarek kokunun birkaç sene benden gitmediğini hissediyordum. İşte bu rüyadan sonra Üstada talebe oldum. Üstadı gördükten sonra o kokuyu hiç hissetmedim. Hem de bütün ağabeylerin toplu olarak bulunduğu Afyon zindanlarında...

“Afyon Hapishanesi'nde”

“O zamanlar henüz 16 yaşında idim. Bilhassa Zübeyir Ağabeyin benim üzerimdeki tesiri çok fazladır. Risale-i Nur'un düsturları ve hizmet tarzı hakkında Zübeyir Ağabeyden çok istifade ettim. Ahmed Feyzi Ağabey, Mustafa Osman, Hıfzı Bayram, Mustafa Sungur, Çalışkanlar hanedanından Osman Çalışkan, Mehmet Çalışkan, Halil Çalışkan, Ceylân Çalışkan, Mustafa Acet, İbrahim Fakazlı v.s. çok ağabeylerle beraber hapishanede, daima meşguliyetimiz Nur Risalelerini yazmaktı. Üstadın bulunduğu koğuşa gittiğimizde arı kovana gibi seslerin geldiğini duyardık. Bu sesler Üstadımızın evrad, ezkar dua ve niyaz sesleri idi. Gecenin hangi saatinde baksak ışığının yandığını görür, zikir sesleri işitirdik. Devamlı Üstadımızı düşünür, her fırsatta ziyaret edip elini öpmek, duasını almak isterdik. Gardiyanlar ise bize mani olurlar, hakaret ederlerdi. ‘Sen de bunun arkasından gidiyorsun, bu Kürd'e tapıyorsun’ diye bana tokat atarlardı. Şefkatli Üstadımız da benim gibi bir bîçareyi teberrükleriyle taltif ederdi. Maddî kıymeti küçük olan bu hediyeler hayatımın en kıymetli nâdide yâdigârlarıdır. Hapishanede idareciler bize eziyet ettikleri zaman Üstadımız çok üzülürdü. Ceylân Ağabey, çok şefkatli, çok cesur, çok tedbirli idi. Bizleri şevklendirir, daima hizmete teşvik ederdi.

“15. Şuâ'dan Elhüccetü'z-Zehra Afyon Hapishanesin'de telif edilmiştir. Telif esnasında zaman zaman Üstadın penceresinin altından geçerdik. Üstadımız pencereden bakar, bizleri gördüğü anda bulduğu küçük kağıt parçalarına yazdığı kısımları kibrit kutusuna koyarak, bize atardı. Biz de bu parçaları hemen ağabeylere verirdik. Önce onlar yazarlardı, sonra biz çoğaltmaya başladık. Birimiz yazdı mı, diğerimize verir, o gün bütün oradaki ağabeylerimize ulaşırdı. Böyle böyle, yazılanlar muhafaza edilip, çoğaltılırdı.

“Kur'ân yazısını öğrendim”

“Hapishanede, Kur'ân yazısı yazmayı Ceylân Çalışkan Ağabey bana öğretiyordu. Gardiyanlar bizi yazarken gördükleri zaman korkutmak isterler, tehdit ederler, bize hakaret ederlerdi. Üstadımızı gördüğümüz zaman Üstadımız bana ‘Korkma seni buraya Allah gönderdi. Sen çok bahtiyarsın, çok şükret’ diye teselli ve iltifat ederdi. Bizler gece gündüz yazardık.

“Üstadımız tashih eder, bizlere dua ederdi. Üstadın bir kalemi var, beş renk yazardı. Yazdığımız risalenin sonuna şöyle dua yazardı. ‘Ya Erham_errahimin, İsm-i Azam hürmetine bu risaleyi yazan Bayram'ı Cennet-i Firdevse ve saadet-i ebediyeye mazhar eyle ve hizmet-i imaniye ve Kur'âniyede daima muvaffak eyle.’ Bazen de babamın ve annemin ismini yazar, onlara ismiyle dua ederdi. Bizler de çok şevklenir, gece gündüz yazardık. ‘Hemen bu risaleyi bitirelim, hem Üstadı ziyaret edelim, hem de dua yazdıralım’ diye. Üstadı görüp elini öpmek, duasını almak, bizim için dünyanın en bahtiyar halleri idi.

“Çeşitli bahanelerle Üstadın yanına gitmek için fırsat kollardık. Daha çok traş olma bahanesini kullanırdık. Hapishanenin berber odası Üstadın odası ile karşı karşıya idi. Cevizli Mahmut isminde Emirdağlı otuz senelik emektar bir berber vardı. Tıraş olma bahanesiyle gider, fakat Üstadın odasına girerdik.

“Bir gün yine bu şekilde Üstadımızın yanına gitmiştim. Üstad usturasını bana verdi. (Üstad, devamlı ustura ile tıraş olurdu.) Berbere keskinletmek için gönderdi. Ustura yanımdaydı. Başgardiyan ve diğer gardiyanlar beni gördüler. Hiddetle üzerime doğru gelirlerken beşinci koğuştaki bir hâdiseye olduğu haberi gelmesi üzerine koşarak oraya gittiler, ben de dayaktan kurtuldum. Hemen geri Üstadın yanına sığındım. Usturayı geri verdim. Üstad kapının arkasına durup bana, “Buradan temizle” dedi. Üstadın odasını süpürdüm. Sonra beni yerime gönderdi. Kapıdan çıktığımda baktım ki bu

sefer altıncı koğuşta hâdise çıkmış, gardiyanlar oraya doğru koşuyorlar. Ben de fırsattan istifade edip hemen koğuşuma gittim ve yine dayaktan kurtuldum. Bu tamamen Üstadımızın kerameti oldu.

Kasap Tahir

“Kasap Tahir Afyonlu bir eşkiya idi. İri yarı, cesur, gözünü budaktan sakınmayan belâlı bir kimse idi. Afyon’u haraca kesmiş, herkes onun korkusundan tir tir titriyordu. Hanımına sataşan birisinin kafasını kopardığı için kendisine ‘Kasap Tahir’ diyorlardı. Çeşitli suçlardan tevkif edilmiş ve idama mahkûm olmuştu. Kararı temyiz ettiği için Temyiz Mahkemesi’nin kararını bekliyordu. Elinde, ayağında ve boynunda demir prangalar vardı. Bahçeye teneffüse de bunlarla çıkardı. Dördüncü koğuşun hâkimi o idi.

“Birgün Üstadımızı ziyaret etmiş, Üstadımız kendisine ‘Sen namaza başla, ben sana dua edeceğim. Sen inşaallah kurtulacaksın’ demiş, bunun üzerine Kasap Tahir, hemen namaza başlamıştı.

“O vahşi insan, Nurların dersiyile kısa zamanda ıslâh oldu.

“Ağırbaşlı ve kimseyi üzmez bir hale geldi. Hattâ Tahirî Ağabey ve Refet Ağabeye hizmet ederdi. onlarla beraber yemek yerd, onların yemeğini yapardı. Namaz kılanları koğuşun en iyi yerinde yatırırdı. Nur Talebelerine çok hürmetkâr davranıyordu. Herkes ondaki bu değişikliğe hayret ediyor, en yakın arkadaşları, ‘Bu adam nasıl bu hale geldi?’ diye hayretlerini izhar ediyorlardı.

“Nihayet Temyiz Mahkemesi’nden cevap geldi. Kasap Tahir idamdan kurtulmuştu. Temyiz, Afyon Ağır Ceza Mahkemesi’nin idam kararını bozmuş, 30 yıl hapse çevirmişti. Sonra da 1950’de umumî af çıkınca, Kasap Tahir tahliye edildi. Buna çok sevinen Kasap Tahir, ‘Benim kurtuluşum Hoca Efendinin kerametidir’ diyordu.

“Çobanlarlı Ahmet ve Kildereli Ahmet isimli iki mahkûm daha vardı. Bu Ahmet Bey, Üstadımızın odununu, kömürünü, suyunu getirirdi. Birgün Üstadımıza bir çift çorap, bir de bükme getirir. Mustafa Osman Ağabey de kalbinden tefekkür eder, ‘Böyle bir şahsın hediyesini alacak mı?’ derken Üstad Hazretleri, ‘Bismillâhirrahmânirrahîm’ der, lokmayı ağzına kor. onu gören Ahmet Ağa, ‘Ha, görüyorsun, sizin hediyeinizi Üstad almaz, benimkini aldı, canım fedâ olsun’ der. Bu zatın Üstada büyük hizmetleri oldu.

“Bunlar da Kasap Tahir gibi adamlardı. Üstada çok hürmet ederler ve ona çok yardımları ve hizmetleri dokunurdu. Üstadın yanına kimsenin sokulamadığı zamanlarda bu zatlar kimseden perva etmeden Üstada hizmet ettiler. Hususan Ahmet hiç idarecilerden falan korkmazdı.

“Çeşitli suçlardan hapisaneye giren birçok mahkûm, Üstadın ve Risale-i Nur’un dersleriyle ıslah olup çıkıyorlardı. Yalnız Üstadı bir görsün, Üstad bir selâm versin, derhal ıslâh-ı hal ederlerdi, namaza başlıyorlardı.

Afyon hapsinden sonra

“1949 sonlarında Üstad, Afyon hapsinden sonra tahliye oldu. Hapisten sonra bir müddet Afyon’da bir evde kaldı. Yanında Zübeyir Güntüzalp Ağabey ile Ziya Arun vardı.

“1950 senesi başlarında Üstad Hazretleri, Emirdağ’a gelmişti. O zaman Emirdağ’daki Çalışkanlar hanedanı, Hamza Emek, Mustafa Acet, Mustafa Bilal, Sadık Kalender, sıhhiye memuru Hayri Bey nöbetle Üstada hizmet ediyorlardı. Ben de bazen Emirdağ’ın pazarı olduğu, Salı günleri Emirdağ’a Üstadımızı ziyarete geldiğimde, sıhhiye memuru Hayri Beyden anahtarı alıp Üstadın yanına gidiyordum. Üstadın çayını, yemeğini pişirip, evini temizleyip, akşamları köye dönerdim.

“O sıralarda Aydın-Ortaklar’da Ahmed Feyzi Ağabeyin ziyaretine gitmiştim. Orada biraz kaldım. Ahmed Feyzi Ağabeyler de Üstadımıza verilmek üzere, onar kiloluk birer teneke zeytin ve zeytinyağını benimle göndermişlerdi. O sıralarda Sungur ve Ceylan Ağabeyler Ankara’da kalıyorlardı. Beni onların yanına gönderdi. Zeytin ve zeytinyağını da onlara götürmemi söyledi.

“Giderken DP Afyon Milletvekili Gazi Yiğitbaşı Beye hitaben bir mektup yazıp verdi. Ayrıca da ‘Git, onları tebrik et, Ezan-ı

Muhammedi'yi serbes bırakmakla büyük bir kuvvet kazandıkları gibi, Risale-i Nur'ların neşrine ve Ayasofya'nın açılmasına çalışınlar' demişti.

"Gazi Yiğitbaşı, Üstadımıza çok hürmetkârdı. Benimle yakından alâkadar oldu. Beni Ulus'taki eski Meclis binasına götürdü, orada dindar mebuslarla görüştük. Üstadımızın arzularını onlara anlattık.

"Ankara'dan döndükten birkaç gün sonra Üstad beni Eskişehir'e gönderdi. Ceylân Ağabey orada mahkemelerin iade ettikleri Nur Risalelerini teksir ediyordu. Hüsrev Ağabey mumlu kâğıtlara yazar, bizler de teksir ederdik. O zaman yeni yazı yoktu. Bazen de Ceylan Ağabey yazardı. Hutbe-i Şâmiye'nin Zeylî'ni ve Hakikat Çekirdekleri'ni orada teksir etmişti. Daha sonra Hüsnü Ağabey de geldi. Sungur Ağabey de ara sıra gelir giderdi.

"Eskişehir'de bulunan Nur Talebeleri de işlerinden fırsat buldukça gelir, bize yardım ederlerdi.

Kore yolculuğu

"1951 senesinde Ceylân Çalışkan Ağabeyle benim askerliğim gelmişti. Üstadımız bize, 'Elinizdeki hizmetiniz bitinciye kadar rapor alın, gitmeyin' demişti. Bilâhare, 'Lüzum yok, askerliğinizi bir an evvel bitirin, gelin' dedi. Elimizdeki hizmetleri de gece gündüz çalışıp bitirdik. Üstadımız da o günlerde Eskişehir'de Yıldız Oteli'nde kalıyordu. Elini öpüp müsaadelerini aldık. Ceylân Ağabeyle Emirdağ'a beraber geldik. Ben köye gittim. O Emirdağ'da kaldı. Benim askerliğim İskenderun'a çıktı. onunki Siirt'e çıktı. Hüsnü kardeşimiz de Urfa'ya gitmişti. Bilâhare benim kur'am Kore'ye çıktı. İskenderun'dan Kore'ye gidecek kuvvetleri hazırlıyorlardı. İktidarda Demokrat Parti olduğu için, Halk Partililer Kore'ye asker göndermenin aleyhinde idiler. Bana 'Bak Kore'deki askerlerimizi kırdırıyorlar. Seni Suriye'ye kaçırılım' dediler. O sırada radyo, Kunuri Savaşını, çemberi falan anlatıyor, gazeteler de aynı şeyleri yazıyordu. Herkeste bir telâş vardı. Ben 'Üstadımıza danışmayınca Suriye'ye falan kaçmam' dedim.

"Nihayet bizi İskenderun'dan büyük bir merasimle istasyona kalabalık bir cemaat uğurladı. Trenle İzmir Seferihisar'a gidiyorduk. Ben Çay istasyonunda inerek doğru Emirdağ'a gidip Üstadımıza Kore'ye kur'amın çıktığını anlattım. Üstadımız çok sevindi. 'Tamam, ben bir Nur Talebesini Kore'ye göndermek istiyordum. onu da, ya seni ya Ceylân'ı düşünmüştüm. İnkâr-ı uluhiyete karşı Kore'ye gitmek lâzım' dedi ve çok sevindi. Üstadımız o zamanlar NATO'yu tasvip ediyordu. Beni Ankara'ya ve Isparta'ya gönderdi. Üstadımız kendi Cevşen'ini bana verdi; 'Bunu yanında taşı, yedi kat muşamba yaptır' dedi. Anneme yedi kat muşamba yaptırdım, daima yanımda taşıdım. Üstadımız 'Hiç korkma, korktuğun zaman beni hatırla, bizler daima inayet-i Rabbanîye altındayız. Hiç merak etme, Cenab-ı Allah senin yar_dimcin olsun' diye dua etti. Üstaddan ayrıldım. 15 gün sonra Seferihisar'a vardım. Birşey demediler. Yalnız çavuş kursunda idim, çavuşluk hakkımı kaybettim. Kore'den gelinceye kadar çavuş vazifesini onbaşı rütbesiyle yapardım.

"Üstadımız 'Japon Başkumandanı benim ahbabımdır. Benden selâm söyle ve bu Risaleleri ona ver' dedi. Hutbe-i Şâmiye gibi beş altı risaleyi götürmüştüm. Üstadımız bana hususî ders verdi. O günlerde Abdullah Yeğîn Ağabey de Üstadımızın yanında idi. Üstadımız yine teselli ve cesaret veriyordu. 'Hiç korkma, Cevşen'i yanından hiç bırakma, bizleri Cenab-ı Allah hifzeder, yine biz bütün Nur Talebeleri inayet-i Rabbanîye altındayız. Sen nereye gitsen yanına bir arkadaş edin' demişti. Hakikaten nereye gittimse yanıma bir arkadaş edindim. Çok faydasını gördüm. Birbirimize adeta murakıplık ediyorduk.

"Vapurla Kızıldeniz'den geçerken papaz bize Kâbe'nin yakınından geçtiğimizi söyledi. Bütün askerlerle dua ettik. Vapurda mescidimiz vardı. Namazımızı cemaatle kılıyorduk. Kore'ye 23 günde gittik. Pusan limanında indiğimizde Güney Kore'yi çok perişan bir halde gördük. Çadır gibi çeltik otundan küçük evlerde yaşıyorlardı. Çok sıkıntılı durumdaydılar. Hallerine acımamak mümkün değildi. Ekmek yediklerini görmedim. Devamlı ekmezsiz, yağsız, tuzsuz pirinç lapası yerlerdi. Hattâ kırlarda ihtiyarların ot yediklerini görürdük. Bunların vaziyetlerini gördüğümüz zaman 'Ya Rabbi! Bu vaziyeti bizim memleketimize gösterme' diye dua ederdik. Bize, yani Birleşmiş Milletlere çok iyi bakıyorlardı. Herşeyimiz boldu. Yemekler artardı. Bizim yemekleri birlikler, kırlara döktükleri zaman Koreliler koşup gelirler, bir kısmını tenekelerine doldurur, bir kısmını ağızlarına doldururlardı.

Harp sahneleri

"Biraz talim yaptıktan sonra muhtelif cepelerde harbe iştirak ettik. Harp ekseriyetle gece olurdu. Gündüzleri hedef

göstermek için sakin kalırdık. Bizim birliğin iki taburunun komutanları dindardı; Niyazi Bengisu ve Kemal Bey. İstirahata çekildiğimizde muhakkak çadırdan büyük bir cami kurardık. Tabur Komutanı Niyazi Bengisu, imamlık yapardı. Ben de müezzinlik yapardım. Hem Cuma namazını, hem de beş vakit namazı cemaatle kılardık. Ezan okuduğum zaman masum Koreliler beni taklit ederek okurlardı. Çadırlar çeltik otundandı. on-on beş çocuk da ezan okurdu, ama ne okudukları anlaşılamıyordu. Ben sağa sola döndükçe onlar da dönerdi. Bunları Üstadımıza anlatmıştım. Üstadımız, 'Bu zamanda lisan-ı hal, lisan-ı kalden daha tesirlidir. Bak Kore'de İslâmî faaliyetler başladı' demişti. Hakikaten İslâmiyeti çok çabuk kabul edenler oldu. Eserleri çantamda taşıdım. Çok zaman tehlikeli harblere girdim. Allah'ın izniyle Üstadımızın duası, Cevşen ve Risale-i Nur'un himmetiyle hiçbir şey olmadı. Düşman benim bulunduğum yerleri istilâ ettiği halde, ben düşmana makineli tüfekle ateş ediyordum. O çarpışmada on bin mermi yaktım. Makinalı tüfeğin namlusu kıp kırmızı olmuştu. Yanımdaki arkadaşlar mermi getirmeye gitmişlerdi. O sırada düşman etrafımı sardı 'Çap çap' demeye başladılar. Ekmeğe, yemeğe çap çap derlerdi. Düşman bana hiç ilişmedi, daima ayağımın dibindeki boş kutularla meguldüler. Boyları kısa kısa, hepsinin ayağında lastik ayakkabı vardı. Ben onlara bakıyordum, onlarsa bana hiç bakmıyorlardı. Hepsi aç, hepsi de tek tip elbise giyiyorlardı. Hiçbirinde silâh yoktu. Bazılarında sadece boğma âleti vardı. Ben de makineli tüfeğimi omuzuma aldım. İçlerinden çıktım, elli metre kadar geri geldim. Bizim arkadaşlar durumu telsizle geriye bildirmişler. Bizim tabur komutanı benim şehit veya esir olduğumu duyunca çok üzölmüş, benim ruhuma Yasin-i Şerif okumuş. Tabii ki sağ görünce çok sevindi Ertesi günü o cepheyi terketmek mecburiyetinde kaldık. Bu Vakas Cephesi çok tehlikeli bir cephe idi. 1200 metre yükseklikteydi.

“Üçüncü Tabur yandı”

“Bizim üsteğmen, topçu taburundan bir üsteğmen ile düşmanı gözetlemek için benim mevziye gelmişlerdi. Mevzimiz çok muhkemdi. Üzerinde büyük kalaslar vardı. Üstünde yedi kat kum torbası vardı. Düşman bizi anladı. Yağmur gibi havadan ateşine tuttu. Mevziye bir havan ateşine tuttu. Mevziye bir havan mermisi isabet etti. Üsteğmen ağır yaralandı. Benim makineli tüfeğin ayağı kırıldı. Bana hiçbir şey olmadı. Mevzide otuz bin mermi vardı. Mermilere de isabet etmedi. Düşman ikinci sefer o cepheye taarruza geçtiğinde biz istirahatte çekilmiştik. Biz Üçüncü Tabura cepheyi teslim etmiştik. Düşman bizim tabura kırk bin kişiyle taarruz etmişti. Biz de geride istirahatte idik. Tam iftar zamanı oruç açıyorduk. Allah'a şükür hiçbir zaman namazımı terketmedim. Hattâ cephede namazımı kılariken tüfek üzerinde secde ediyordum. Düşmanın havan mermisi mevziimin üzerine isabet etti. Bu esnada ağızıma toprak doldu. Ben gene namazımı hiçbir zaman terketmedim. Cenab-ı Hak çok sıkıntılar içinde, çok kolaylıklar ihsan etti.

“Biz cepheye tekrar takviye gitmiştik. Cephe bir ana-baba günü idi. Zifiri karanlık... Ateş, barut, havan topları. Ben o esnada tüfek komutanı idim. İki tane ağır makinalıya bakıyordum. Bir üsteğmen gördüm 'Üçüncü Tabur yandı, Allah'ını, Peygamberini seven yürüsün' diyordu. O anda Üstadımızın sen korktuğun zaman beni hatırla' sözü hatırıma geldi. Ben o esnada ezan okudum. Ve arkadaşlar 'Ateş!..' dedim ve yürüdük. O gece çok sevdiğim manga arkadaşlarımdan şehit olanlar oldu. Sabahleyin taarruz ettik. Cepheyi aldık. İkinci namazı geçiyordu. Hemem teyemmüm ettim, iki rekât ikinci namazının farzını kıldım. Beş metre gitmeden düşmanın bir havan topu sesi geldi. Havan topu mermisi tam başıma isabet etti. Beni yere oturttu. Havan topu mermisi patlamadı, yuvarlandı, gitti. Sadece miğferimde ufakık bir çu_kur açmıştı. Bana birşey olmadı. Yalnız bir tank mermisi bir çavuş arkadaşımın kolunu kopardı. Hemen kolunu sardık, Çavuş ölmedi, fakat kolu gitti.

“Gece oldu. Düşman kırk bin mevcutla taarruza geçti. Amerika 8. Kolordu'dan bize emir geldi, cepheyi terketmemiz için. Gece cepheyi terk ettik. Bizim uçaklar gece geldi. Cepheyi yangın bombaları ile yaktıklar, düşmana da birşey kalmadı, bize de. Geri çekildiğimiz zaman bizim tabur komutanı geldi. Beni çağırdı, tebrik etti. Gözlerimden öptü. 'Bu gece senin ruhuna Yasin-i Şerif okumuştum' dedi. Ben de kendisinden rica ettim, Tokyo'ya gitmek için izin vermesini istedim. Bediüzzaman'ın teslim ettiği kitapları Japon Başmutanına götürmem gerektiğini söyledim. O da, 'Ben götüreyim' dedi. Verdim. Birkaç gün sonra emirleri geldi, 'Komutan, götürmedim, diye sızlanıyordu' dedi. Zaten biz de Türkiye'ye dönme hazırlığı yapıyorduk. Dördüncü Tümen Türkiye'ye dönmüştü. Bunlar gibi çok hâdiseler var ki, anlatmakla bitmez.

“Eserleri Japonya'ya götürmemiz lâzım”

“O zamanlar Nurculuk yoktu. Hep bana Bediüzzamancı derlerdi. Subaylarımız da çok severlerdi. Hattâ bazı subaylar, ben oruç tuttuğum için cephede kendi sularını bana verirlerdi. Üstadımız bana, 'Bu eserleri Japon Başkomutanına vereceksin'

demmişti. Ben de Kore'ye vardığımızda 'Bu eserleri Japonya'ya acaba nasıl götüreceğim?' diye merak ediyordum. Mutlaka bu eserleri Japonya'ya götürmem lâzımdı. Ama erlerin Japonya'ya gitmesi yasaktı. Subaylar 15 gün, astsubaylarla bir hafta Tokyo'da izin yaparlar, dönerlerdi.

"Bana bazı Kore'deki hâdiselerden dolayı bölük komutanı ve bazı üsteğmenler söz vermişlerdi; 'Seni ne yapıp yapıp Tokyo'ya göndereceğiz' derlerdi. Ben de eserleri Tokyo'ya götürmeyi çok arzu ediyordum. Allah'a hadsiz şükür olsun ki, Üstadımızın arzusu tahakkuk etti.

"Oradaki yaralı subayları almak için bizim tabur olduğu gibi Tokyo'ya uğradı. Hattâ giderken gemiden yanardağı gördük. Yüksek bir dağda lavlar fışkırıyordu. Türkiye'ye dönüşte oradaki yaralı gazileri almak için bizi beş bin kişilik kampa koydular. Ben kumandanlara çıktım. Ben, 'Üstadım olan Bediüzzaman'ın kitaplarını getirdim. Japon Başkomutanına getirdim, kendisine vereceğim' dedim. Hiç itiraz etmediler, 'Yalnız olmaz, yanına iki kişi daha al, git' dediler. Ben de bizim bölükten namaz kılanlardan bir çavuşla bir er aldım.

"Eserleri yanımıza aldık. Sevinçle hemen bir taksi tuttuk. Zaten adres almıştık. Türkler'in bulunduğu camiye vardık. Caminin müezzinini bulduk. Müezzin bizi evine götürdü, memnun oldu, yemek yedirdi. Sonra Abdülvahab ismindeki reislerinin evine götürdü. Bizimle çok alâkadar oldular. Ben de üstadımızın selâmlarını söyledim. 'Bu kitapları Üstadımız Japon Başkomutanına gönderdi, o Üstadımın arkadaşı imiş. Üstadla muhabere ederlermiş, İstanbul'da görüşmüşler' dedim. onlar çok sevindiler. 'Bizi buraya getiren zaten o zattı. Biz kazan Türkleri'yiz. Japon ve Rus Harbinden sonra bizler buraya geldik, bize bu camiye yaptırdı, verdi. Müslümanları çok severdi, maalesef o zat vefat etti. Bizler Üstadı çoktan tanıyoruz. Üstad müstesna insandır. Biz, onu tâ Rusya'da iken takdir ediyorduk. Bak bu camimizi, evimizi Üstadın dostu olan kumandan bize hediye etti' dedi. (Çok güzel de Türkçe konuşuyorlardı.) 'Biz bu kitapları neşrederiz' dediler.

"Abdülvahab'ın kerimesi oradaki Türk çocuklarına, Türkçe dersi veriyor, muallimelik yapıyordu. Eserleri kendilerine verdim. Çok mem_nun oldular. 'Üstada selâmlarımızı söyleyin, bizlere dua etsin' dediler.

"Türkiye'ye mesaj gönderdim"

"Çok samimî hava içinde onlardan ayrıldık. Ben kendilerine camide namaz kıldırımdım. Kore'de iken birgün teybe benim konuşmamı almışlardı. (Harp cephesinde subaylarla bazı şahıslara teypler gelmişti.)

"Ben de Üstadımız Bediüzzaman'a, Emirdağ Nur Talebelerine, IspardatNur Talebelerine, Ankara ve İstanbul Nur Talebelerien selâmlarımı radyoda okurken, Üstadımız o zaman Gençlik Rehberi Mahkemesi vesilesiyle İstanbul'daymış. Şoför radyoyu açmış, Üstad radyodan duymuş, memnun olmuş. Herkese söylüyormuş, 'Bayram, Kore'de harp ediyor' diye.

"Nasıl ki bazı mübarek zatlar talebeleriyle vefatlarından sonra Alâkadarsa (Hazret-i Hamza, Gavs-ı Azam gibi zatlar) Üstadımız da sağ iken alâkadardı. Ben Kore'de çok sıkıştığım zaman Üstadım imdadıma yetişti. Zaten Üstadım, 'Sıkıştığın zaman beni hatırla' demişti. Yüzlerce misaller var. Kore'de, vesaire yerde. İnşallah nasıl dünyada iken bizleri muhaf_aza, hem himaye ediyordu, öyle de âhirette de himaye ve şefaahat eder...

"Türkiye'ye döndük"

"Tokyo'dan ayrılırken Japonlar bizi çok samimi uğurladılar. Dönüşte bir ayda gelebildik. Vapurda mescidimiz vardı. Namazlarımızı cemaatle muntazam kılıyorduk. Türkiye'ye dönüşümüzde İzmir'de iki-üç gün kaldık. Üstadımız da bizim köyün önüne gelmiş beni sormuş, 'Bayram Kore'den gelmiş. Gelsin' demiş. Köylüler, 'Yok Hocam, daha bekliyoruz' demişler. Üstad, 'Gelmiş' diyormuş. Hakikaten biz de gelmiş, İzmir'de muamelelerimiz bitmediği için bekliyorduk. Biz üç köylü idik. Üçümüz de köye beraber geldik. Köylüler, 'İki gündür Hoca Efendi geliyor, seni soruyor' dediler. Ben de köyde bir gece kaldım. Ertesi günü Emirdağ'a gittim. Emirdağ bizim köye on dört kilometredir. Emirdağ'a vardığımda Üstadım çok sevindi. 'Seni ben vermeyeceğim' dedi. Çalışkan Ağabeylere de 'Somya, yatak hazırlayın' dedi.

"Çocukluk halleri midir, nedir, Üstadımı tam anlayamadığımdan mıdır, 'Üstadım, ben gideceğim' dedim. Üstad, 'Yok, ben seni vermeyeceğim' diyordu. Ben de, 'Gideceğim, ben Kore'den geldim, annem beni bekliyor' diyordum. Üstad ben seni

vermeyeceğim. Ben seni hizmetime alacağım “diyordu. Baktım Üstad bırakmıyor, ‘Üstadım gideyim, geleyim’ dedim. Emirdağ’dan ayrıldım, doğru köye gittim. Ertesi günü Üstadımız köyün yakın bir yerinde bekliyormuş. Zübeyir Ağabey bizim evi bulmuş. Geldi: ‘Üstad geldi, seni köyün yakınında bekliyor’ dedi. Beraber Üstadın yanına vardık. Üstadın elini öptüm. Üstad bana Eşrep Edib’in basmış olduğu küçük Tarihçe-i Hayat’ı, küçük risalelerden ve yün boyun atkısı getirmişti. Bana bunları teberrük etti. Üstadımız mukabelesiz hiçbir şey almazdı. Ben Kore’den gelirken Üstadımıza, Aden Boğazı’ndan geçerken aldığım namaz seccadesini ve Kore’den bana verilmiş yün boyun atkısını vermiştim. Hindistan cevizi getirmiştim. Üstadımız da onlara mukabil bana Risalelerle boyun atkısı verdi. ‘Evladım, seni bekliyorum. Gel’ dedi. Ben de ‘Pekiyi’ dedim. Yine Üstadı anlayamadım ve çocukluk diyeceğim.

“Bu sefer de köye yakın bağımız vardı. Bağa gittim, mübarek Üstadım, yine köye yakın gelmiş, Zübeyir Ağabeyi göndermişti. Ben de bağda idim, çocuklar geldi, ‘Hoca Efendi geldi, seni bekliyor’ dediler. Koşarak köye geldim. Zübeyir Ağabey bekliyormuş. Beraber koşarak Üstadımız yanına geldik. Üstadımızın elini öptüm. Muazzez, mualla Üstadımızın şefkat ve merhametle ‘Evladım, ben seni bekliyordum. Gel’ dedi. Ben, ‘Başüstüne Üstadım’ dedim. Zübeyir Ağabey de, ‘Hemen gel, Üstad sana ehemmiyet veriyor’ dedi. Ertesi gün yatağımı ve yorganımı aldım, doğru Emirdağ’a Üstadımızın yanına gittim. Üstadım çok sevindi.

Üstadın hizmetinde

“Üstadımızın evinin karşısında çok eski bir ev vardı. Altında keçe ve kepenek dokuyorlardı. Zübeyir Ağabeyle ikimiz orada kalmaya başladık. Benden bir ay evvel Emirdağ’a gelmişti Zübeyir Ağabey. Benden bir ay sonra da Ceylân Ağabey askerden geldi, Üstadımız Ceylân Ağabeyi de evlerine göndermedi. onu da yanına aldı.

“1953 senesinde ben askerden gelmeden bir ay evvel, Zübeyir Ağabey Ankara’da PTT memuru iken, İstanbul Üniversitesi’nde okuyan Abdülmühsin Alev, Üstadımızın ziyaretine gelmiş. Üstadımız, ‘Zübeyir memurluktan istifa etmiş, buraya gelecekmiş’ demiş. Bu sözü Muhsin Alev bir emir telâkki ederek Ankara’ya gidip, aynen Zübeyir Ağabeye söylüyor. Zübeyir Ağabey istifa ederek, Üstadımızın hizmetine koşuyor.

“İki ay Ceylân Ağabeyle beraber Emirdağ’da kaldık. O zamanlar Nur Risaleleri henüz matbaalarda basılmamıştı. Çünkü maddî imkânlarımız yoktu. Eserleri Kur’ân yazısı ile yazardık. 1953’e kadar Üstadımız hiç kimseyi yanına bırakmazdı. Emirdağ’daki talebeleri ekmeğini, suyunu sırayla getirirler, akşam namazından evvel dışarıdan kapıyı kilitlerler, giderlerdi. Üstadımız da kapıyı arkadan sürgülerdi. 1953’e kadar böyle devam etti. Üstadımız akşam kapıyı kapar, sabah saat dokuzdan evvel açmazdı. Memurların takip ve tarassudu altında idi. Önceleri yanına kimseyi kabul etmezdi. Bir gün ilk defa bizlere ‘Akşam namazını burada kılın’ dedi. Yine aradan bir kaç gün geçince, ‘Yatak, yorganlarınızı buraya getirin’ dedi ve yanbaşındaki odayı göstererek, orada yatıp kalkabileceğimizi söyledi.

“Yeni bir devre başlıyor”

“Üstadımız 1953 tarihinde yeni bir devreye giriyor, hiç değiştirmedığı kaidesini değiştiriyordu. Akşamdan sonra kimseyi almayan Üstad, Zübeyir Ağabey, Ceylan Ağabey ve beni yanına aldı. Üstadımızın odasına zil bağladık. Sabah erken abdest suyunu döker, yemeğini yapar, sobasını yakar, çayını pişirirdik. Üstadımızın tarz-ı hayatında değişen mühim bir hâdis oldu. İşte ‘Üçüncü Said’ devresi başlıyordu. Risale-i Nurların cemaatle okunmasına ve sabah derslerine başladık. Üstadda ayrıyeten bir hareket hali başladı. Risale-i Nurların yeni harflerle evvelâ daktilo ile, sonra teksir ile çoğaltılmasına müsaade etti. İnebolu’dan, Nazif Çelebi Ağabeyin ilk defa olarak Asa-yı Musâyı teksir ettiğinde çok memnun olmuştu.

Emirdağ’dan Isparta’ya

“Emirdağ’da iki ay kadar kaldık. Üstadımız akla kapı açar, irade-i cüz’iyeyi elden almazdı. ‘Beni Isparta’ya çağırıyorlar, Çolak Nuri Benli bana dershaneyi yapmış, beni davet ediyor’ derdi.

“Üstadımız temiz havayı çok severdi. ‘Ben yemek yemeden, gidasız yaşarım, fakat havasız yaşayamam’ derdi. Hergün hava almak için Zübeyir Ağabey ile beraber gider, bir saat kadar hava alır, gelirdi.

“Birgün Kaymakam, kırdada, tarlaların içinde Zübeyir Ağabeyin başındaki beyaz takkeyi görüyor. Takkesini alıyor. Üstad birden hiddete geldi. ‘Ben burayı terk edeceğim, Kaymakam benim talebemin başındaki takkeyi aldı’ dedi. Zaten ayrılmak istiyordu. Bir bahane arıyordu. Hemen Zübeyir Ağabeyle Ceylan Ağabeye, ‘Derhal Eskişehir’e gidin, Yıldız Otelinden bana yer ayırın’ dedi. Zübeyir Ağabeyle Ceylan Ağabey hemen Eskişehir’e gittiler, iki oda ayırdılar: Birisi Üstadımıza, diğeri de bize. Ertesi gün Emirdağ’dan bir taksi tuttular, Üstadımızla ben de Eskişehir’e gittim. Eskişehir’de yirmi gün kadar kaldık.

“Birgün Tahiri Ağabeyle Süleyman Rüştü Çakın Ağabey geldiler. ‘Üstadım, sizi götürmeye geldik, Nuri Benli kardeşimiz bir otel yaptırdı, dersane olarak size de bir oda ayırdı’ dediler. Üstad zaten gidecekti. Emirdağ’dan ayrılışı da bunun içindi. Isparta’ya gitmeyi arzu ediyordu. Tahiri, Rüştü ve Zübeyir Ağabeyler bir taksi ile Isparta’ya gittiler. Biz Eskişehir’de iken İstanbul’dan Abdülmuhsin gelmiş, o da bizimle kalıyordu.

“Isparta’da Üstada ev aranıyor”

“Üstadı otelin bir odasına yerleştiriyorlar. Fakat Üstad sıkılıyor. Hem beton, hem de bakırcılar çarşısı olduğundan çok fazla gürültü oluyor. ‘Bana bir yer bulun’ diyor.

“Terzi Mehmed Ağabey ev arıyor, fakat kimse ev vermiyor. Hususan Üstadımızın ismini duyunca korkuyorlar. Terzi Mehmed Ağabey, Tenekeci Hattat Mehmet Ağabeye gidiyor ve şöyle diyor:

“Hoca Efendi bulunduğu yerden rahatsız oluyor, ‘Ben burayı terk edeceğim, bana ev bulun’ diyor. Kime gittimse millet korkuyor. Ben de ne yapacağımı şaştım.’

“Bunun üzerine şöyle diyor: ‘Beylerin Fitnat Hanımın evinin üst katı boş, o yazın evi Antalyalılara kiraya veriyor, ona sor.’

“Gidiyor, Fitnat Hanımın kapısını çalıyor, ‘Yukarısı kiralık mı?’ diye soruyor.

“Evet, kiralık’ diyor.

“Kaç para?’

“50 lira.’

“Hemen 50 lirayı veriyor, evi tutuyor. Fitnat Hanım, ‘Kime tutacaksın’ diye sormuyor. Merhumun efendisi Terzi Mehmet Ağabeyin asker arkadaşı ve komşusu olduğu için tanışıyorlarmış.

“Terzi Mehmet Ağabey eski ağabeyleri topluyor, ‘Hoca Efendiye evi tuttum, fakat yatak ve yorganı yok’ diyor. Ağabeylerin bazıları yatak, bazıları yorgan, kilim bazıları da somya ve hasır veriyorlar, evi hazırlıyorlar. Üstadımızı götürüyorlar. Üstadımız çok seviniyor, ‘Tam, tam benim arzu ettiğim ev’ diyor. O zaman oradan Antalya yolu geçmiyordu. Hep kavaklık, bahçelik idi.

“Hemen bizi çağırdılar. Ceylan Ağabey ve Abdülmuhsin’le birlikte Eskişehir’den Isparta’ya geldik. Abdülmuhsin’in yanında teksir makinası da vardı. Otuzuncu Söz ve Tiryak gibi eserleri teksir ediyorduk.

“Peygamberimizin merkadini Üstadın yattığı yerde gördüm”

“Birgün ev sahibinin dünürü, yani gelinin babası, Terzi Mehmet Ağabeye geliyor, ‘Bizim kız küs, Hoca Efendi bunların arasını bulsun’ diyor. Terzi Mehmet Ağabey de geldi. Üstadımıza söyledi. Üstadımız da Tahiri Ağabeyle bizi aldı, merdivenden Üstadımızla beraber kapıya kadar indik. Kapıyı çaldık. Fitnat Hanım geldi.

“Üstadımız, ‘Hemşire Hanım. misafirin hatırı kırılmaz, oğlunla gelinin arasını bul’ dedi.

“O da, ‘Peki efendim’ dedi.

“Üstadımız odasına girince, ‘Bu kim?’ diye sordu.

“Tahiri Ağabey, ‘Sen bilmiyor musun?’ dedi.

“O da, ‘Hayır’ dedi.

“Bu Bediüzzaman Hazretleri’ dedi.

“O zaman Fitnat Hanım şöyle dedi:

“Hoca Efendi buraya gelmeden bir hafta evvel, Peygamber Aleyhissalâtu Vesselâm Efendimizin merkadını Hoca Efendinin yattığı yerde gördüm.’

“Fitnat Hanım ondan sonra Nur Talebesi oldu.

“Üstadımız bize her zaman şöyle derdi: ‘Bir kadınla bir erkek ikisi yalnız konuşmasın, konuşulduğu zaman, ya kadın iki kişi olmalı veya erkek iki kişi olmalı, şer’an caiz değil.’ _

Ders baklavası

“Sabah dersinden sonra bize, ders baklavası diye bir teberrük verirdi. Yani bir elması varsa, bıçakla parçalayıp kur’a çekerdik. İlk kur’a kime isabet etse ilk sefer o alır, bazen bir salkım üzümü kaç kişi olsak kur’a çekerek paylaşırdık. Bazen Isparta’da yapılan beyaz kurabiye tatlısından aldırırdı. Dersi evvelâ Üstadımız okur, sonra sırayla hep okurduk. O zamanlar hatt-ı Kur’ân’dan ders yapardık. Yeni yazı eserler yoktu. Fakat lahika mektupları hem el yazısı, hem hatt-ı Kur’ân’la teksir edilerek çoğaltılırdı.

“O sırada Sebilürreşad gibi dindar mecmualarda Üstaddan ve Risale-i Nurdan bahisler çıkardı. Üstadımız onları bizlere yazdırırdı. Bazan güzel yazılar çıkarsa lahika olarak neşrettirirdi.

“Nurlarla iştigale ehemmiyet verirdi”

“Üstadımız Risale-i Nurun neşri, okunup yazılması gibi bizzat Nurlarla iştigale ehemmiyet vermekte ve talebelerini daima teşvik etmekte idi. Bunun lüzum ve hikmeti ise şüphesiz izahtan varestedir.

“Risale-i Nur, Kur’ân-ı Hakîm’in bir mucize-i mâneviyesi ve bu zamanın dinsizliğine karşı mânevî bir atom bombası olarak; dinsizlik, imansızlık cereyanının maneviyat-ı kalbiyeyi tahribine mukabil, tamir edip, iman-ı tahkikiden gelen muazzam bir kudret ve kuvvete istinadlı, okuyanların, yazarların kalblerine kazandırıyor. Tefekkür-ü imânî dersi ile tabiiyunun ve maddiyunun boğulduğu aynı meselelerde tevhid nurunu gösteriyor. İman hakikatlerini madde âleminden temsiller ve deliller göstererek izah ediyor. Risale-i Nur bu asrın idrakine, zamanın anlayışına hitap eden, bu zamanın ihtiyacına en muvafık tarzı gösteren, ders veren, doğrudan doğruya feyiz ve ilham tarıkıyla gelen, Kur’ân-ı Hakîm’in bu zamanın fehmine uygun mânevî bir atom bombasıdır.

“Hem Üstadımız mektuplarında, dahilde tarafgirâne adavet ve münakaşalara vesile olan fûrûatla meşgul değil, belki ‘bütün nev-i beşerin en ehemmiyetli meselesi olan erkân-ı imaniyeyi ve beşerin medâr-ı saadeti ve umum İslâmın esas rabita-yı uhuvveti bulunan Kur’ân’ın hakaik-i imaniyesini bulmak ve muhtaçlara buldurmaya diniyenin umumunu tazammun eden vüs’at ve câmiyeti hâiz bulunduğunu, dinî hizmetlerin her nevini teyit ve teşvik ettiğini cadde-i kübrâ-yı Kur’âniye olan Risale-i Nur dersinin umum ehl-i iman ve İslâma şamil bulunduğunu ifade ediyor. Ve yine mektubunda devamla; ‘Hatta değil Müslümanlarla, dindar Hıristiyanlarla dost olup adaveti bırakmaya çalışıyorum’ diyor.

Ziyaretçiler

“Üstadımız ziyaretine gelenlere, ‘Kardeşim, sen bana dua et, ben de sana dua edeceğim. Hadiste var: Gıyâbî yapılan dua daha makbuldür. Ben senin ağzınla günah işlemedim. Sen de benim ağzımla günah işlemedin. onun için gıyâbî yapılan dualar daha makbuldür. Bana isimle dua et, ben de sana dua edeceğim’ derdi. Ziyarete gelenler de, ‘Üstadım bize dua

et' derlerdi. Üstadımız da, 'Bize dua eden, bizim dualarımıza dahil olur' derdi.

Mezar taşlarının verdiği ders

"Yolculuk anında olsun, kırlarda gezerken olsun, rastgelen kabirlere dua ederdi. Birgün, 'Bu kabir taşları canlı birer muallim gibi ihtar ediyor. Bu kabir taşları, 'Sizler de buraya geleceksiniz' diye lisan-ı haliyle ders veriyor. Şimdi ise ehl-i dünya iptâl-i his nevinden kabirleri şehirlerin dışına çıkarıyorlar. Tâ ki ölümü hatırlamasınlar. Eskiden herkesin kabri evinin önünde idi. Sabahleyin kalktığına kabir taşlarını görünce Fatıha okuyordu. Kabir taşları canlı birer muallim vazifesi yapıyordu. 'Siz de buraya gideceksiniz' diye ihtar ediyordu' diyerek bize ders verdi.

Cüz taksim ederek hatim yapma usulü

"Mübarek, mualla Üstadımız üç aylar girdiğinde Isparda'daki Nur Talebelerine hatim için Kur'ân-ı Kerim taksim ettirir, herkese bir cüz vererek vazife taksimi yapardı. Isparta, Sav, Kuleönü, Atabey, Bozanönü gibi mübarek Nur hizmeti ile müşerref olmuş, mübarek köylere cüzleri taksim ettirir, böylece mübarek şuhur-u selasede hergün hatim indirilirdi. O zaman bütün duasını umum Nur Talebeleri namına Üstadımız yapardı. Başta Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm ve âli, ashabı olmak üzere bütün ehl-i iman ve Nur Talebelerine bağışlardı.

"İstikbaldeki Nur Talebe_lerine dua ediyorum"

"Gece erken kalkar, teheccüd namazını kılardı. Evradlarını, bütün dualarını sabah namazına bir saat kala bitirirdi. Ellerini dergâh-ı İlahiyeye açar, uzun uzun dua ederdi. Bu dua bir saat devam ederdi. O anda bizler giremezdik. Ancak dua bittikten sonra girebildik. 'Hatta benim bir dua vaktim var,o anda melaikede gelse kabul etmem' demişti. 'Hem istikbaldeki Nur Talebelerine dua ediyorum' derdi.

"Üstadımız yatsı namazını kılınca fazla beklemez hemen yatardı.

"İsmen duaya ehemmiyet verirdi"

"Mübarek Üstadımızın Isparda'daki menzilinde baş ucunda beş metre uzunluğunda, bir metre eninde bir şecere vardı. Peygamberimizin (s.a.v) âl-i beytinden, evradlarında ism-i şerifleri olan zatların nereden geldiğini ayrı ayrı oklarla gösteriyordu. Çok arzu etmeme rağmen saymaya bir türlü muvaffak olamadım. Üstadımız dua ederken isim üzerine çok ehemmiyet verirdi. Bazı Nur Talebeleri, Üstadımızı ziyaret ettiklerinde Üstadımız isimlerini yazdırırdı. Başucuna koyar, o ismi ezberleyinceye kadar yanında muhafaza ederdi. Ve şöyle misal verirdi: 'Nasıl ki bir yere mektup attığınızda zarfın üzerine güzel yazarsanız, gideceği yere güzel gider, dua ederken de ismiyle zikredilirse daha iyi olur' derdi.

"Gıyâbî yapılan dua daha makbul olur"

"Üstadımız, 'Hem gıyâbî yapılan dua daha makbul olur. Çünkü ben senin ağızla günah işlemedim, sen de benim ağızla işlemedin. onun için gıyâbî yapılan dualar daha makbul olur. Dua bir iksirdir, toprağı gümüş yapar, gümüşü de altın yapar' derdi.

"Oruçta ve bayramda takvime göre amel ederdi"

"Üstadımız Türkiye takvimine göre amel ederdi. Yeni yazı takvimden hatt-ı Kur'âniyeye çevirttirir, onu başucuna astırırdı. Şimdi olduğu gibi o zaman da Ramazan'da bazen bir gün evvel oruç tutanlar, bayram edenler olurdu. Üstadımıza söyledik. O hiç ehemmiyet vermezdi. Hattâ birgün Tahiri Ağabey, 'Bugün Arabistan'da bayram' dediğinde Üstad, takvimi göstererek; 'Kardeşim ben Türkiye'ye göre amel ediyorum' diye cevap verdi. Bilâhare bir dersinde, 'Ben de öyle yaparsam, fitneye vesile olur' demişti.

"Camiye devam ediyordu"

"Üstadımız Emirdağ'a ilk geldiğinde hem cumaya, hem de vakit namazına camiye devam ediyordu. Sonra yeni gelen kaymakam hem vakit namazından,hem de cumaya gitmekten men etmiş.

“1953’te Isparta’ya vardığımızda her hafta Cuma günleri Ulu Cami’ye namaz kılmaya Üstadımızla beraber giderdik. Hattâ benim üzerimde Kore elbisesi vardı. Bir seneyi geçmişti. Emniyet müdürü, ‘Bunun müddeti geçti, çıkar’ dedi. Üstadımızsa çıkarttırmazdı. Eskiynceye kadar çıkarttırmadı. Beni asker elbisesi ile götürürdü. Ulu Cami çok fazla kalabalık olmaya başlamıştı. Emniyet müdürü, Ceylân Ağabey ile beni çağırdı. ‘Hoca Efendiden rica ediyorum, çok kalabalık oluyor. Biz burada telaş ediyoruz’ dedi. Biz de aynen Üstadımıza arz ettik. Üstadımız, ‘Ben zaten Hanefi mezhebini takliden cuma namazını kılıyorum. Çünkü bizim Şafî mezhebinde imam arkasında kırk kişi Fatiha okuması gerekir’ dedi. Barla’da ekseri vakitlerde Üstadımız hem vakit namazına, hem cuma namazına iştirak ediyordu.

Üstadın yemesi ve içmesi

“Üstadımız çok az yerdi, yediği zaman da beş saat geçmeyince tekrar yemek yemezdi. Yemekten sonra da iki saat geçmeyince su içmezdi, saate bakar, on dakika da olsa, ‘Daha iki saat olmadı’ diye beklerdi. İki saat olduğunda su içerdi. Suyu çok soğuk içerdi. İlk zamanları malum buzdolapları yoktu. Üstadımız da çok soğuk suyu arzu ederdi. Suyun içine buz bulduğumuzda buz koyardık. Termosa çok zamanlar buz bulamıyorduk. Meselâ o zaman Isparta’da iki adet eczane vardı, birisinde buzdolabı vardı. Rica eder, parası ile ondan buz alırdık. Bol su ile yıkar, termosu doldururduk. Buzu termosu koyarken Üstadımız başımızda durur, ‘Ben de size yardım edeyim, ben de iştirak edeyim, bu iştiraktan beni mahrum etmeyin’ derdi.

“İçeceği suya dikkat ederdi”

“Isparta’ya ilk vardığımız zamanlar suyu Kirazlıdere yolu üzerindeki Piri Efendi çeşmesinden gettirdi. Çok güzel su, fakat fazla soğuk değildi. Ekseri, Üstadın çok sevdiği, yazın çok soğuk ve lezzetli, kışın da normal olan Sidre’den su getirirdik. Bazı gün akşam sabah iki sefer getirirdik. İki sene böyle devam etti.

“Sidre, Isparta’nın batısında yüksek bir yerdi. Isparta’nın meşhur evliyalarından, kırk günde bir yemek yiyen Osman Halit Efendi burada vakit geçirmiş. O mübarek zat Üstaddan haber verirken, ‘Bu asrın müceddidi bugün dünyaya geldi. Ben göremeyeceğim, fakat benim oğlum inşaallah görecek’ demiş. Nitekim seneler sonra o zatın sözü tahakkuk etti. Oğlu Keçeci Mustafa, Üstadımıza talebe oldu ve onunla Eskişehir Hapishanesi’ne gitti.

“Birgün, soğuk su içmesinin, zehirin tesirinden olduğunu söyledi. Kendisine zehir enjekte edilen iğnenin yeri, göğsünde hâlâ belli idi. Uzun zaman akmış. Bizim zamanımızda kurumuş gördük.

“Üstad çayı fazla içmezdi. Hararet olduğu zamanlarda, limonlu bir bardak ancak içerdi. Limonu çok severdi. Yemeklerinde de limon kullanırdı. Limon her zaman bulunmazdı. Limon bulunmadığı zamanlar çayına çok cüz’î limon tuzu kordu.

“Üstada nasıl yemek yapardık?”

“Üstadın yemekleri çok sade idi. Ekseri yemekleri şehriye çorbası, pirinç çorbası, sulu yemekler, yoğurt ve yumurta idi. Sulu yemeklere muhakkak yoğurt katardı. Üstadımızın hiç dişi yoktu. Son dişi 1948’de Afyon Hapishanesi’ned düşmüş.

“Üstadımız yemekleri ekseri şu şekilde pişirtirdi:

“Meselâ küçük bir sefer tasına az su koyarız. Bir çay kaşığı tereyağı, çok cüz’î tuz, beraber kaynamaya başladığında, yumurtayı kırarız. (Üstadımız yumurtayı yıkattırırdı.) Yumurtanın beyazı pişmeye başladığında içine ekmeğe doğrarız. Üstadımız kat’iyen yağı yaktırmazdı.

“Şehriye çorbası olsun, pirinç çorbası olsun, onlar da biraz su ile kaynamaya başladığında yumurtayı kırarız. Yumurtanın beyazı piştiğinde içine yoğurdu koruz, karıştırırız. Hafif kaynadığında indiririz. Üstadımız afiyetle yerdi.

“Üstad, sarımsağı hiç yemezdi. Bizler soğan kullanırdık yemeklere.

“Yarım ekmeğe alırdık (bazen de bütün). Bu ekmeğe bir hafta giderdi. Ekmeği getirirken ve alırken çok dikkat eder, beyaz torbanın içinde getirirdik. Nazardan ve zehirden çok sakınırdı. Çünkü Üstadımızı zehirlemek için çok desiselere

başvururlardı.

Üstadın et ve meyve yemesi

“Üstadım on beş günde bir et yedi. Taze koyun eti alır, çok pişirirdik, bazen de köfte yaptırırdık. Emirdağ'da Çalışkan hanedanının evine, yâni Ceylân Ağabeyin annesine, Isparta'da ise eve sahibesi Fitnat Anneye yaptırırdı. Aldığımız kıymayı iki üç sefer makinada çektirirdik. Yoğurtlardan da inek yoğurdu yedi. Koyun v.s. yoğurdu yemezdi. Yemeklerden sonra da Üstadımız muhakkak, az da olsa tatlı yedi. Meselâ Isparta'da yapılan beyaz kurabiye çok yumuşak olurdu. onu kaşıkla ezer, toz haline getirir, kaşıkla yedi. Üstad kavunu da sever, kaşıkla yedi. Üzümün kabuğunu ve çekirdeğini ayırır, domatesin de kabuğunu soyardı.

“Fitri uyku beş saat”

“Üstadımız, bir insana kâfi gelmeyecek kadar az yer ve az uyurdu. Bize de derdi ki: ‘Fitri uyku beş saattir.’ Geceleri sabaha kadar dua, niyaz ve ibadette bulunurdu. Yaz ve kış âdetini hiç değiştirmez, teheccüd namazını devamlı kılar, münacaat ve evradların asla terketmezlerdi. Hem Isparta'da, hem Barla'da, hem Emirdağ'da, komşuları bizlere, ‘Ne zaman Üstadın evine geceleri baksak, Üstadın odasında ışık yandığını görür, hazin edasıyla dua ettiğini duyardık’ derlerdi. Üstadımız her zaman abdestli olurdu. Üstad duhâ namazını da hiç geçirmezdi. Bu namazı güneş doğduktan 45 dakika sonra kılardı.

“Boş vakit geçirmezdi”

“Hiçbir zaman mübarek vaktini boş geçirmez, ya okur, ya tashihle meşgul olur veya okutturur, dinlerdi.

“Onunla birlikte olunca hiç yorulmazdık”

“Üstadımızın konuşmasında o kadar letafet vardı ki, o derece feyizliydi ki, sabahtan akşama kadar o vaziyette ders alsak, yol yürüsek, zahmet çeksek, aç kalsak, içimizden zerre kadar sıkılma gelmez, hattâ bazen sıkıntılı hallerimizde Üstadımızın sima-i mübareklerine baktığımız zaman içimizde bir ferahlık gelirdi.

“Bize bir şevk, bir cevvaliyet gelir, gece-gündüz çalışsak, uyumasak yorgunluk hissetmezdik.

“Sadece Risale-i Nurla meşgul olurdu”

“Üstadımız Risale-i Nurun hizmetini herşeye tercih ederdi. Hiçbir zaman başka kitaplara meşgul olduğunu görmedik. Daima Risale-i Nurların neşri, telifi, tashih, okuması, yazması ve lahika mektupları gibi hizmetlerle meşgul olurdu. Bize de şu dersi verirdi:

“Bakın, ben başka kitaplara meşgul olmuyorum. Siz de Risale-i Nurdan başka kitaplara meşgul olmayın. Risale-i Nur size kâfidir.

“Risale-i Nurun gıda ve taam hükmündeki hakikatlarından hem akıl, hem kalb, hem ruh, hem nefis, hem his hisselerini alabilir. Yoksa yalnız akıl cüz'i bir hisse alır, ötekiler gıdasız kalabilirler. Risale-i Nur sair ilimler gibi okunmamalı. Çünkü o-ndaki iman-ı tahkiki ilimleri başka ilimlere ve maariflere benzemez. Akıldan başka çok letâif-i insaniyenin kût ve nurudur.’

“Kalbimizden geçenleri bilirdi”

“Üstadımız bizim hatırat-ı kalbimizi bizden ziyade okur, bizim haberimiz olmadan ufacık bir meseleyi bahane eder, şiddetle ikaz ederdi. Günler geçtikten sonra, mübarek Üstadımızın ikaz ettiği şeyle karşılaşır, aklımız başımıza gelirdi. ‘Fesühbanallah, bu meseleden dolayı bizlere ders vermişti’ derdik.

“Temiz havayı çok severdi”

“Üstadımız temiz havayı çok severdi. Hemen hemen yaz-kış temiz hava almak için dışarı çıkardı. Üstadımızın hem güneş gözlüğü, hem şemsiyesi, hem de okuma gözlüğü vardı. Dışarı çıktığında muhakkak güneş gözlüğünü takar, şemsiyesini eline alır, çok dinç yürürdü. Üstadımız bizimle beraber yürümezdi. Bizler ya elli metre önden, veya elli metre arkadan yürürdük. Bazen fayton, bazen araba ile temiz hava almak için çıkardık.

“Eserlerin baskısını takip ederdi”

“Üstadımız eserlerin sıhhatine çok dikkat ederdi. Hattâ yeni harflere çevirilirken Tahiri Ağabeyle Ceylan Ağabeyi gönderir, ‘Çok dikkat edin’ derdi.

“Risale-i Nur Külliyyatı’nın 1955’ten sonra yeni harflerle Ankara, İstanbul, Antalya ve Samsun’da basılmaya başlandığında Üstadımız âdeta bayram ediyordu. ‘Risale-i Nur bayramıdır’ derdi. Sözler mecmuası ilk matbaaya verildiğinde, ‘Ben bunu bekliyordum. Bu bitsin, ben âhirete gideceğim’ dedi. O bitti, Mektubat başladı, ‘Bunu da görsem gideceğim’ dedi. ondan sonra Lem’alar, İ̇şaratü’l-İ̇caz, Mesnevî-i Nuriye, Asâ-yı Mûsa, Şûalar, Tarihçe-i Hayat ve en son Bediüzzaman Cevap Veriyor basıldı. Her kitap baskıya verildiğinde, ‘Ya Rabbi, bunu görsem gideceğim, bu günleri bekliyordum’ derdi.

“Hattâ birgün Sözler mecmuası ilk çıktığında Said Özdemir kardeşimiz Üstadımıza göndermişti. Üstadımız çok sevindi. Ağabeyimize hediye etmek istedi. O da ‘Üstadım, bu yeni yazıya nasıl müsaade ettin?’ dediğinde Üstadımız, ‘İmanı kurtarmak lâzım, bunu Maarif’le Diyanet basıyor’ dedi. Said Özdemir kardeşimiz o zaman Diyanet İşlerinde memurdu. Atıf Ural Hukuk Fakültesi’nde talebe, Tahsin Tola da milletvekili idi. Bunlar beraber basıyorlardı. Üstadımız onu kastederek, ‘Diyanet ve Maarif basıyor. İmanı kurtarmak lâzım’ diyerek ağabeyimize ısrarla verdi. Ağabeyimiz almadı. ‘Kardeşim, sizin çekirdekleriniz meyve oldu, meyveler ağaç oldu. Bunlar hep sizin hizmetiniz’ dedi. Fakat mübarek ağabeyimiz yine almadı._

“Kırmızı cildi tercih ederdi”

“Mecmualar ciltlenip geldiğinde Üstadımız bayram ediyordu. Cilt işleri İstanbul’da yapılırdı. İstanbul’daki neşriyatı Ahmet Aytimur kardeşle Mehmet Fırıncı ve Mehmet Emin Birinci kardeşlerimiz beraber yaparlardı. Ankara’daki neşriyatı ise, Said Özdemir, Atıf Ural, Mustafa Türkmenoğlu, Tahsin Tola beraber yaparlardı. Üstadımız kırmızı ciltleri tercih ederdi. Formalar gelmeye başladığında, Üstad hâtt-ı Kur’ânla takip eder, bizler de yeni yazıyla. Her mecmua matbaada basılıp ciltli olarak geldiğinde, kapağından başlar, baş sahifesinden sonuna kadar o mecmua bitinceye kadar derslerimizi ondan yapardık. O mecmua bittiğinde sırasıyla diğer mecmuaları okurduk.

Arabî Mesnevi-i Nurîye’den ders

“Risaleler yeni yazıyla basılmadan evvel 1953’te Isparta’ya vardığımızda Üstadımız Arabî Mesnevi-i Nuriye’den derse başlamıştı. Çok güzel izah ediyordu. Âdeta yirmi yaşındaki genç ve faal birisi gibi beş-altı saat derse devam ederdi. Okudukça gençleşiyordu. Bizler tahammül edemedik. Sabah namazından sonra başlar, tâ öğle namazına kadar sürerdi. Bu derslere Tahiri, Zübeyir, Sungur ve Ceylân Ağabeylerle beraber iştirak ederdik. Arabî Mesnevi-i Nuriye’yi üç sefer okuduk. İ̇şaratü’l-İ̇caz’ı da yarısına kadar aynı şekilde okuduk. Yarısından sonrasını, Üstadımız Çamdağı’nda ve Barla’da Zübeyir ve Sungur Ağabeyle, Ziya Arun kardeşimizle bize okuttular. Isparta’da okuduğumuzda bazen Sungur Ağabey gelir, birkaç gün kalır, Üstadımız Risale-i Nur hizmetleri için, kendisini Ankara’ya gönderirdi. Mustafa Ezener Ağabey de bazen iştirak ederdi. Bu ders çok feyizli olurdu. Üstadımız, Ceylân Ağabey gelmeyince derse başlamazdı. İ̇çimizde Arapça’yı en güzel anlıyandı.

“Eserlerin tashihine çok önem verirdi”

“Risale-i Nurlar, yeni yazıyla Ankara ve İstanbul’dan geldiğinde tashih eder, tashihten sonra, eğer elle gelmişse elden, posta ile gelmişse posta ile acele gönderdik. Gelen formların tashih işlerin bitirip göndermeyince, hiçbir işe bakmaz ve baktırmazdı. Âdeta asker gibi veya saat gibi dakikti. Bir hizmeti anında yaptırırdı. Kirlara gittiğimizde bazen, ‘Hemen döneceğiz’ derdi. Bakardık ki, Ankara’dan veya İstanbul’dan b_ir üniversiteli kardeşimiz gelmiş, formları getirmiş,

Üstadımızı bekliyor. Hem formayı getirir, hem Üstadımızı ziyaret ederdi. Üstadımız yüksek tahsil gençliğine çok önem verir, daima onları Risale-i Nuru okumaya teşvik ederdi. Formalar tashih olduktan sonra yerlerine gönderilince posta ile gitmişse, telefon ettirir, yerine ulaştığını öğrenince rahatlardı. Biz de gönderdiğimizde Üstadımıza tekmil verirdik. 'Posta veyahut filanca şahısla gönderdik, Üstadım' derdik. Hizmeti, vaktinde ifa ettiğimizden Üstad da memnun olurdu.